

Den volgenden dag zijn ze nog even geweest, maar sindsdien niet meer. Ik vond dit wel de moeite waard, het u even te berichten.

Delft.

D. v. D. BOSCH.

Vlaamsche lezer, help ons! In een moderne bloemlezing vond ik een versje van den Zuid-Nederlandschen dichter de Harduyn (17de eeuw) en daarin de volgende versregel: „*het bieken (bijtje) op de inckeltipkens*”. De commentator zit er verlegen mee en vraagt bescheiden, of misschien bedoeld is: „op de toppen van zijn enkels”, dus zooiets als: „op hooge pootjes”. Taalkundig zal dat wel in orde zijn, maar de entomoloog zal tegen deze opvatting wel ernstige bezwaren hebben en vragen: 1. Wanneer staat onze honingbij op hooge pootjes, als ze bloemen bezoekt? 2. Waar zitten aan een bijenpoot de enkels? Een ander bezwaar. Er zijn onder onze klassieke dichters wel goede natuurwaarnemers, maar hun belangstelling gaat naar het algemeene en uiterst zelden naar het speciaal entomologische en me dunkt, dat alleen de phantasie van een dichter-entomoloog een dergelijk vermetel beeld zou kunnen presteeren. Misschien zou de moeilijkheid zeer eenvoudig opgelost kunnen worden, als er een gestippelde of donker gevlekte bloem was, die de volksmond in 't Zuiden „inkstippeken” noemt of noemde, maar ik zoek in mijn herinnering tevergeefs naar een bloem, die dezen naam zou kunnen verdienen. Kan misschien een folklorist onder onze Vlaamsche lezers ons nader inlichten?

Bilthoven.

B. E. BOUWMAN.

Knopkruid. Naar aanleiding van het artikel over *Galinsoga parviflora* in De Levende Natuur, kan ik u mededeelen dat ik deze plant in 1932 gevonden heb op de volgende plaatsen:

1e Haren (Gron.) in een tuin aan een achterweg, vrij veel; 2. Hooghalen, langs den hoofdweg, slechts enkele exemplaren; 3e. Zuidwolde (Drente), vrij veel, langs den weg; 4e. Demersvaart, weinig, langs den weg; 5e. langs een achterweg te N.O. van Almelo; 6e. langs den weg te Maria Parochie, bij Almelo, zeer veel.

Haren, 18 Dec. '32.

J. WASSCHER.

Meeuwen in de stad. Eenigen tijd geleden ging ik met de tram over de brug bij het Oostelijk viaduct naar de Prins Hendrikkade. Zooals u weet, houden zich daar om dezen tijd van het jaar veel zilvermeeuwen op. Nu zag ik toevallig iets dat ik nog nooit gezien had. Een zilvermeeuw schoot vlug naar beneden en kwam terstond weer opvliegen met een rat in den snavel. Aan het spartelen van het dier kon ik zien, dat het leefde. De meeuw liet de rat vallen, doch schoot onmiddellijk haar prooi na, pakte die opnieuw, en vloog er mee weg in de richting van het IJ. Hoe en waar het aangrijpen geschiedde, kon ik vanuit de tram niet zien.

Hedenochtd deed ik een wandeling om het terrein van de IJclub, dat onder water staat. Er houden zich daar een 200 à 300 kokmeeuwen op. Ik heb wel eens gedacht: „Hoe komen die dieren aan voedsel?” Er wordt daar n.l. niet veel brood gestrooid. En nu zag ik die meeuwen telkens een paar decimeter hoog opvliegen, daarna bijna loodrecht naar beneden schieten en, meestal met een worm in den snavel, opvliegen en weer neerstrijken. Het was niet het voedsel zoeken als van de eenden, die op den kop in het water staan (grondelen), ook niet het stootduiken van sterns in dieper water, noch het oppikken van voedsel op de wateroppervlakte, en minder nog het zoogenaamde wormentrappelen. Het water staat daar niet hoog. De meeuwen kunnen zeker de wormen door het water heen op den grond zien. Ze missen zelden of nooit. Haar beweging deed me denken aan de beweging van een kleinen fox-terrier, dien ik bij Nieuwersluis vanuit den trein aan den slootkant een mol zag vangen en die ook een oogenblik perpendiculair stond met den snuit in den modder en den staart en de achterpooten in de lucht.

De kokmeeuwen op den plas op het opgehoogde land vòòr den Zuidelijken Wandelweg heb ik daar deze manoeuvre nooit zien uitvoeren. Natuurlijk niet: in dien zandgrond zitten geen wormen. Er houden zich daar ook veel zilvermeeuwen op en eveneens een paar mantelmeeuwen. Toen ik daar kortgeleden een verzameling oudbakken brood, kaaskorsten etc. neerwierp viel het meeste echter ten deel aan een 14 à 16 kraaien, waaronder bonte zoowel als zwarte.

Amsterdam 19-12-'32.

L. DE VRIES.

Atalanta in den winter. In Engeland wordt ook een oogje gehouden op *Atalanta* en zij is op Nieuwjaarsdag gesnapt in de kerk van Holmer Green (Buckinghamshire), vliegende rondom de lamp. Ook werd er een in Plymouth gezien op 2 Januari te half elf op een kouden regenachtigen dag. Vooral de eerste waarneming zou werkelijk kunnen duiden op een overwinteren van onze nog altijd geheimzinnige vlinder.

T.